

عنوان مقاله:

سیر تحول نماهای مسکونی تهران از زمان قاجار تا امروز

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی عمران ، معماری و طراحی شهری (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

نسترن آب رون - کارشناسی ارشد معماری، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

بارزترین مشخصه معماری ایران به ویژه پس از ظهور اسلام درون گرایی دانسته می شود. نظام ساختمانی در محلات مسکونی سنتی به ترتیبی است که نمودی از شکل بندی فضاهای داخلی در نمای خارجی دیده نمی شود و کمتر بازشویی را در معبر پذیرا می گردد. در دوره پهلوی اول معماری رسمی به تبع تجدطلبی چهره ای برون گرا می یابد و خیابان در مفهوم جدید خویش لبه های خود را برای جانمایی عناصر خدماتی بر می گزیند. پدیده ای که در ایران به آن معماری خیابانی اطلاق می-گردد، معماری ای است که در تعامل با خیابان و با داشتن توجه به نمای رو به خیابان شکل گرفته است. نابسامانی های موجود در نماهای شهری ریشه در عدم پاسخ مناسب به نیازهایی دارد که در طول تاریخ نسبت به نما ایجاد شده است. آن چه در مسیر طراحی درست می تواند اثربخش باشد، آگاهی نسبت به سیر تحولی است که در طراحی نماهای شهری ایجاد شده است. لذا در این پژوهش به صورت متمرکز بر ساختمان های مسکونی از دوره ی قاجار تا دوران معاصر در تهران پرداخته شده است؛ و با بررسی شاخص های موجود در طراحی نما سیر تکاملی طراحی نما مورد ارزیابی قرار گرفته است. هدف پژوهش استخراج جنبه های مشترک طراحی نمای سنتی و معاصر در ساختمان های مسکونی و یافتن خلاهای موجود در طراحی نماهای مسکونی معاصر می باشد. روش تحقیق استدلال منطقی و رویه آن مطالعه مقایسه ای نمونه های مسکن سنتی و متداول امروز است. یافته های تحقیق نشان می دهد که علی رغم خلاها و نابسامانی های موجود در طراحی نماهای معاصر در پاره ای موارد هم پوشانی هایی بین شاخص های طراحی نماهای سنتی و معاصر وجود دارد. درواقع با توجه به معماری برون گرای امروز بیش از همه وجه ارتباط نما با نماهای همجوار خود باعث بروز نابسامانی در جداره های شهری شده است.

کلمات کلیدی:

نمای شهری، خانه ایرانی، خانه معاصر، ناسازی، درون گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/805934>

